

Opfordring til Mængden om at gaae fra hinanden er skeet paa en vis selen Maade, og man har derfor i § 100 stillet den Fordring, at denne Opfordring, overensstemmende med Grundlovens § 94, skal gjøres tre Gange „i Kongens og Lovens Navn“. Der opstaaer imidlertid fremdeles det Spørgsmaal, om Paragraphens Bestemmelse skal gives Anvendelse med Hensyn til en samlet Mængde paa offentlig Sted i Almindelighed eller indskrænkes til Forsamlinger af den tilsigtede Charakter under aaben Himmel. Kommissionen har, ligesom den tidligere Kommission, bestemt sig for det første Alternativ, idet man ikke kan antage, at det skulde være Meningen med Grundlovens § 93, der kun med Hensyn til Forsamlinger under aaben Himmel bestemmer, at de betingelsesviis kunne forbydes; medens det med Hensyn til offentlige Forsamlinger i Almindelighed kun hedder, at Politiet har Ret til at overvære dem, — indirecte at ville antyde, at Politiet med Hensyn til offentlige Forsamlinger under Tag kun skal kunne benytte denne sin Nærværelse til at mærke sig, hvad der passerer, og til at stribe ind imod den eller de Enkelte, som maatte foretage sig noget Ulovligt, men derimod være udelukket fra paa Stedet at kunne opløse Forsamlingen, om den end truer med at blive farlig for den offentlige Orden. Der er ifølge Kommissionens Formening en væsentlig Forskjel imellem først at kunne reent forbyde Afholdelsen af en Forsamling, paa en mere eller mindre løs Formodning om samnes Charakter, og at kunne opløse Forsamlingen, naar det har viist sig, at den udsætter Samsundsordenen for Fare eller Forstyrrelse, og det synes unaturligt at ville nægte Dvirigheden Ret til at gjøre dette og nøde den til at lade en Forsamling vedblive, hvorefter muligviis de største Brændelser af Retsordenen kunne blive Følgen. Henviisningen til, at Dvirigheden kan, bemægtige sig de enkelte Fredsforstyrrelser, kan ikke ansees fyldestgjørende, saavidt som det let kan stilles sig saaledes, at dette bliver factist umuligt og stundom endog kan bidrage til, at Ophidselsen bliver større, medens en rolig og bestemt Opfordring til den hele Forsamling om at stilles ad, hvis Efterkommelse Loven paahyder under Strafsansvar, vilde kunne ventes efterkommet,

ialtsald af den overveieende Mængde. At Dvirighedens Ret i dette som i andre Tilfælde kan misbruges, skal naturligviis ikke benægtes, men Bernet derimod maa være det Ansvar, som Dvirigheden derved paadrager sig. Til den Indvending herimod, at denne Udsigt til Ansvar ikke giver tilstrækkelig Garanti, kan erindres, at under en saadan Forudsætning nytter det heller ikke at forbyde Dvirigheden at opløse Forsamlingen, idet den da alligevel kan gjøre det i fornødent Fald ved Magts Anvendelse. Kommissionen har isvrigt ingenlunde overseet, at en modsat Anskuelse i den omhandlede Henseende er bleven gjort gjældende under Forhandlingen af, og har faaet sit Udtryk i Loven af 11te Febr. d. A. angaaende Omordningen af Kjøbenhavns Politi, § 12; men man har af de paapegede Grunde ikke kunnet komme til anden Overbeviisning, end at denne modsatte Anskuelse ikke er vel begrundet, og man har derfor anseet det for rigtigst, at Spørgsmaalet ialtsald bliver paany fremdraget til en nærmere Prøvelse og Overveielse, idet man da nærer det Haab, at det vil blive besvaret i en foremeentlig rigtigere Retning. — Straffen for de Deeltagere i et Dpløb eller en paa offentligt Sted forsamlet Mængde, der ikke efterkomme Dvirighedens Opfordring om at stilles ad — naturligviis under Forudsætning af, at det har været dem muligt at efterkomme den —, har man meent burde sættes i Almindelighed til Bøder eller Fængsel, dog med den Tilføining, at de, der vise sær Virksomhed i, trods Dvirighedens Paalæg om at forspøe sig bort, at stifte Ufred og navnlig øve Vold mod Person og Gods, skulde straffes med Fængsel og under skærpende Omstændigheder endog med Forbedringshuusarbejde indtil 1 Aar. Selvsølgelig maa dog denne Vold ikke være rettet imod selve Dvirigheden; i saa Fald vil nemlig enten Dpløbet, forsaavidt Volden fremtræder som Resultat af en i Ord eller Gjerninger sig tilkjenngivende almindelig Hensigt hos Mængden til i Forening med Magt at modsætte sig Dvirigheden, antage Charakteren af en Opstand og gaae ind under Straffebestemmelserne i § 99, eller, forsaavidt dette ikke er Tilfældet, den eller de Enkelte, der øve Vold, mod Dvirigheden, blive at straffe efter Udskriftets §§ 94—96.